

Η εξομολόγησή της: Ήρθε στην Ορθοδοξία από τον Καθολικισμό

/ Γνώμες

Ο ορθόδοξος διαδικτυακός τόπος της [ΕΝΩΜΕΝΗΣ ΡΩΜΙΟΣΥΝΗΣ](#) και το **ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ Ε.ΡΩ. ΤΕΥΧΟΣ 31** προβάλλουν τη συγκλονιστική εξομολόγηση της κας Άννης Χάστριχ, πρώην Καθολικής χριστιανής, η οποία, συν τω χρόνω, ασπάστηκε τα νάματα της Ορθοδοξίας:

Μεγάλωσα μέ τούς εύσεβείς καθολικούς χριστιανικούς γονεῖς μου σέ μία Μητρόπολη, στήν Γερμανία. Στήν Φούλδα ὁ μεγαλύτερος πληθυσμός ἦταν καθολικός καί οἱ περισσότεροι κάτοικοι εἶχαν μία στενή ἢ τούλάχιστον χλιαρή σχέση μέ τήν πίστη τους. Ἔτσι, μοῦ ἔχουν μεταφερθῇ ἀπό τά πολύ παιδικά μου χρόνια χριστιανικές ἀρχές μέσα ἀπό τούς γονεῖς μου πού πάλευαν μετά τόν Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο νά φτειάξουν τήν οἰκογένειά τους.

Θυμᾶμαι νά στέκομαι στόν ὑπερσύγχρονο παπικό καθολικό ναό τῆς γειτονιάς μου καί νά προσεύχωμαι στόν Θεό, καί γονατιστή, μέ δάκρυα καί πόνο ψυχῆς. Γιά τούς γονεῖς μου ὅταν μάλωσαν, γιά τόν ἀδελφό μου πού ἀρρώστησε ἀπό φυματίωση βαρειά, γιά τόν πρίγκηπα καί τρυφερό σύζυγο πού ἤθελα γιά μένα.

Αλλά ποῦ ἦταν αὐτός ὁ Θεός; Ἕνας μεγάλος ψυχρός τοῖχος ἦταν μπροστά μου. Ἀπλησίαστος ὁ Θεός! Τά παιδάκια κλειδώνονται πίσω ἀπό τήν τζαμαρία γιά νά παρακολουθοῦν τήν θεία Λειτουργία. Ὑπῆρχε στό κέντρο τοῦ ναοῦ μία τελείως ἀνοικτή ἀγία Τράπεζα πού δέν μποροῦσα νά νοιώσω καί νά καταλάβω, γιατί τήν ἀποκαλοῦσαν ἀγία. Τίποτα δέν ἄγγιξε τήν ψυχή μου, τήν καρδιά μου. Ἐκεῖ, λοιπόν, σέ αὐτήν τήν Τράπεζα, τά Χριστούγεννα γινόταν μία θεατρική παράσταση μέσα στήν θεία Λειτουργία. Ἕνα κοριτσάκι τῆς ἡλικίας μου ἔπαιζε τήν παρθένο Μαρία καί κάποια ἄλλα παιδιά ἔπαιζαν μέσα στήν Λειτουργία τήν θεία Γέννηση. Ὁ Χριστός ὅμως ποῦ ἦταν;

Μεγάλωσα καί ἔγινε ἡ κατήχησή μου γιά τήν πρώτη θεία Μετάληψη.

Ἐπρεπε νά πάω γιά ἐξομολόγηση. Τί φρίκη! Μέσα σέ ἕνα ἐξομολογητήριο πού ἦταν ἀπομονωμένος ὁ ἱερέας ἀπό τόν πιστό, ἔπρεπε νά περάσω ἀπό ἀνάκριση. Ναί, στενοχώρησα τούς γονεῖς μου ... καί ... καί ..., ἀλλά δέν φτάνει ἡ λεπτομερέστερη ἀναφορά μου σέ ὅλα τά παραπτώματά μου. Μοῦ ἦρθε καί ἡ κατάκριση τοῦ ἱερέα μαζί μέ μία τιμωρία. Ναί, τιμωρία, γιατί δέν θεραπεύτηκα ἀπό τόν πειρασμό, οὔτε λυτρώθηκα μέ τήν μετάνοιά μου. Δέν ἔνοιωθα τήν παρουσία καί ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἔνοιωθα μόνο σάν χτυπημένο ταπεινωμένο σκυλάκι.

Ἄρχισα τίς σπουδές μου καί ἀσχολήθηκα γιά ἕνα διάστημα μέ κάποιες ἱστορικές περιόδους τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, ὅπως τόν μεσαίωνα μέ τήν ἱερά ἐξέταση, τά συγχωροχάρτια, τίς καταδιώξεις τῶν μαγισσῶν, τίς ἐφευρέσεις τοῦ Γαλιλαίου καί τήν στάση τῆς τότε Ἐκκλησίας. Ἡ ζωή τοῦ παπαῦ μέ τό δόγμα τοῦ ἀλάθητου. Ποῦ εἶναι ὁ Θεός μέ τό ποίμνιό του; Αὐτό ἦταν καί εἶναι τό πρόσωπό Του;

Ἡ ἀπογοήτευσή μου μεγάλωσε τόσο πολύ πού σταμάτησα τήν ἀναζήτησή μου γιά τόν Θεό. Ἄς ζήσω τήν ζωή μου ὅπως νομίζω!, ἔλεγα στόν ἑαυτό μου. Καί ἔτσι ἔγινε. Ἄν ὑπάρχει κάπου ὁ Θεός, ἄς μοῦ φανερωθῇ. Φυσικά μέ πείραξαν οἱ τύψεις μου στά παραπτώματά μου, ἀλλά γιά ἕνα διάστημα μπορούμε μιά χαρά νά τίς καταπιέσουμε. Ἐτσι πορεύτηκα γιά περίπου 20 χρόνια, χωρίς τήν ἀναζήτηση γιά τόν Θεό.

Παντρεύτηκα στήν Ἑλλάδα, ἀλλά χωρίς Θεό. Ἐμεινε καί τό παιδί μου ἀκόμα ἀβάπτιστο. Χωρίς ὅμως εὐλογία Θεοῦ, ποῦ νά πάη καλά ὁ γάμος! Καί ἀπό τήν ἀρχική εὐτυχία, βίωσα τό καμίνι τῶν θλίψεων γιά πολλά χρόνια ἀκόμα. Ἐχασα καί τήν ἐμπιστοσύνη στόν ἑαυτό μου ὅτι θά μποροῦσα μέ τό ταλέντο καί τήν δύναμή μου νά κερδίσω τήν μάχη! Τί λάθος καί τί ταπείνωση! Καί ἐκεῖ πού ἦμουν τόσο καταβεβλημένη, μοῦ μίλησε μέ πολύ διάκριση ἕνας καλός φίλος γιά τήν Ὁρθοδοξία καί τόν Θεό. Διάβασα βιβλία γιά τά κατορθώματα τῶν Σταυροφόρων στήν Κωνσταντινούπολη, γιά τήν Μικρασιατική καταστροφή καί τόν ρόλο τῶν -κατά τά

ἄλλα χριστιανικῶν- χωρῶν. Μοῦ ἔδωσε ὁ φίλος καί τό ὄνομα ἑνός ἔμπειρου Πατέρα.

Διαβάστε τη συνέχεια [ΕΔΩ](#)